

Cormac McCarthy

---

Întinericul de afară

Traducere din limba engleză  
de Iulia Gorzo

POLIROM  
2026

\*\*\*

La trei zile după vizita coropcarului ea a simțit un spasm în pântec. Mă doare, a zis.

A început? a zis el, ridicându-se brusc de pe patul unde stătuse și privise lung prin singura ferestruică la pădurea nesfârșită de pini.

Nu știu, a zis ea. Bănui că da.

El a înjurat încet în barbă.

Te duci după ea?

El s-a uitat la ea, apoi s-a uitat în altă parte. Nu, a răspuns.

Ea s-a aplecat în față pe scaun, privind în jur cu niște ochi imenși pe chipul supt. Ai zis că te duci după ea când o veni sorocu'.

Nici vorbă, a zis el. Am zis că poate.

Du-te după ea. Du-te imediat.

Nu pot. O să zică la alții.

La cine să zică?

La oricine.

Ai putea să-i dai un dolar. Nu poți să-i dai un dolar ca să nu zică și n-o să zică?

Nu. Pe urmă, e decât o cioară bătrână din neamu' geechee<sup>1</sup> care umblă cu vrăji.

---

1. Geechie sau Gullah, populație afro-americană din zona statelor Carolina de Nord și de Sud, Florida și Georgia,

Ba e moașă și a moșit o grămadă de copilași. Tu cu gura ta ai zis că-i moașă și a moșit copilași.

Ea a zis-o. Nu io.

O auzea cum plânge. Un bolborosit surd, în timp ce se legăna înainte și înapoi. După o vreme a zis: Iar m-apucă. Nu te duci după ea?

Nu.

Începuse iar să plouă. Soarele cobora întunecat și palid spre pădure. Bărbatul a ieșit în luminiș și s-a uitat în sus la cerul fără culoare. Parcă ar fi vrut să spună ceva. După un timp și-a lins picătura de apă de pe buze și a intrat iar în casă.

S-a înnoptat și de data asta a aprins focul, ieșind din când în când cu toporul tocit să spargă vreascuri, și mai târziu s-a dus cu un felinar să caute în pădurea vecină bușteni bătrâni pe care i-a spart și le-a scos inimile putrede, aducând înăuntru crustele tari și uscate și stivuindu-le pe podea lângă cămin.

Ea stătea acum rezemată în pat, înfășurată în pătura zdrențuită și mucedă. Din când în când se agăța de barele subțiri de fier ale tăbliei patului, ridicându-și încetișor corpul arcuit și încordat, umplând camera cu suflul ei greu, apoi lăsându-se la loc în așternut ca o pasăre rănită.

---

care și-a păstrat multă vreme moștenirea culturală și lingvistică africană (n.t.).

Renunțase s-o mai întrebe cum se simte. Se mulțumea s-aștepte, șezând pe scaun și îngrijindu-se de foc.

Aș vrea să se potolească, a zis ea.

Cine?

Jivinele alea.

El a scos din foc vătraiul cu care răscolise absent tăciunii. Undeva între tânguirea vântului și răpăitul prelung al ploii pe acoperișul de carton bitumat a auzit urletul unui câine. Da' nu te deranjează cu nimica, a zis el.

Auza metalul zăngănind sub degetele ei și arcurile scârțâind sub trupul ei încordat. Tot aș vrea să se potolească, a zis ea după câteva minute.

Ea nu voia să mănânce. El a pus o turtă de mălai într-o cratiță, a încălzit-o la foc pe o cărămidă și a mâncat-o împreună cu ce mai rămăsese din carnea rece cumpărată de la prăvălie. A luat toporul de sub pat și a ieșit iar după lemne. Ploua în continuare, dar vântul încetase și de undeva dinspre râu se auzea mugetul surd al unui aligator. Când s-a întors în casă a lăsat toporul într-un colț, a stivuit lemnele și s-a așezat iar pe vine la foc. A stat așa o vreme până când ea l-a strigat pe nume.

Ce-i? a zis el.

Poți să-l pui la loc sub pat? Cre' că mai alină durerea. Și aduce noroc.

Spre dimineață l-a chemat iar.

Da, a zis el.

Ce e? Aci.

N-aud nimica.

Aci. Uite-aci.

S-a dus la ea. Ea i-a luat mâna și i-a pus-o pe pânza aspră de pe pat.

Ți s-a rupt apa, a zis el.

Ploaia se oprișe și o lumină cenușie lipăia la fereastră. Nu se auzea nimic în afară de picurul stins al stropilor de ploaie pe acoperiș, nu se mișca nimic în afară de ceața care plutea lin peste poiana înconjurată de copaci negri.

S-a făcut dimineață, a zis el.

N-am pus geană pe geană.

El stătea de veghe la fereastră, la fel de tras la chip și nedormit ca ea. Cre' că se înseninează, a zis el.

O mai fi vreo țără de foc sub cenușa aia?

El s-a dus înapoi la cămin și a răscolit tăciunii stinși și a suflat peste ei. Mira-m-aș să mai fie pe lume vreo buca' de lemn uscat în dimineața asta, a zis.

Soarele s-a înălțat și a urcat până într-un mic punct încins din mijlocul bolții. În curte, umbra bărbatului îi băltea la picioare, o pată neagră în care stătea. În care se mișca. Îndreptându-se spre râu, cu o găleată cu smaltul ciobit în mână, intrând în pădure pe o potecă și urmând-o printre ferigile înalte până la genunchi, pe o punte putredă de lemn peste o

mlaștină verzuie și înainte printre pini și arbuști de esență tare, pe pământul moale de la compost și licheni, ajungând în sfârșit la un morman de pietre acoperite de mușchi de sub care izvora o apă limpede și rece într-o albie nisipoasă, colorată de soare. S-a aplecat cu găleata, uitându-se cu ochii injectați după o broască-leopard care o zbughise.

Întorcându-se în luminiș, i-a auzit țipetele. A traversat repede poiana, grăbindu-se spre baracă, cu apa revărsându-se din găleată și udându-i cracul salopetei. Gata, a zis el. Gata.

Dar încă nu se terminase.

A început să mă doară tare, a zis ea.

Atuncea hai să-i dăm bătaie.

Dar abia la jumătatea după-amiezii a început cu adevărat. El stătea în picioare în fața patului în care zăcea ea, încordată ca un arc și gâfâind, cu ochi de nebună, și i se părea că are mâini de uriaș. Taci, a zis el.

Nu poți să te duci după ea?

Nu. Taci.

Spasmele care o făceau să se zvârcolească îi aminteau mai degrabă de moarte. Dar nu cu moartea s-a chinuit ea până târziu, spre scăpătatul zilei.

După-amiaza târziu bărbatul s-a ridicat, a lăsat-o singură și a ieșit în poiană. Treceau porumbei în zbor spre râu. Le auzea strigătele. Când a intrat iar în casă, ea se târâse sau căzuse din pat și zăcea pe podea, cu

degetele încleștate pe scheletul patului. Chiar a crezut-o moartă, cum zăcea acolo privind în sus cu ochi în care nu se zărea absolut nimic. Apoi trupul i s-a zguduit de convulsii și a țipat. S-a luptat cu ea, ridicând-o la loc în pat. Capul copilului se ivise într-o învălmășeală însângerată, palpitândă. S-a lăsat într-un genunchi în pat, cu ea în brațe. L-a scos cu mâna lui, trupul sfrijit care trăgea după el cordonul ombilical răsucit ca un anelid pe așternuturile mânjite de sânge, o arătare roșie ca sfecla care-i amintea de o veveriță jupuită. I-a îndepărtat mucusul de pe față cu degetele. Nu se mișca. S-a aplecat spre ea.

Rinthy.

Ea a întors capul. Cu o privire absentă și o fluturare înceată a genelor blonde. Gata sunt, nu? a zis ea. Nu că-s gata?

Da.

Doamne sfinte, a zis ea.

Copilul a țipat când l-a luat în brațe. A luat cordonul ombilical ca pe un scul de ață stranie și l-a tăiat cu briceagul fără plăsele pe care-l avea mereu la el și l-a legat la amândouă capetele. Un întuneric gros se lăsase în baracă. Era murdar de sânge până la coate. A adus niște prosoape din pânză de sac înmuiată de atâta spălat și a umezit unul în găleată. A șters copilul și l-a învelit într-un prosop uscat. Urla întruna.

Ce e? a zis ea.

Ce?